4 Απριλίου 2014

Ο

Πόσα και πόσα εγκλήματα δεν γίνονται «εν βρασμό ψυχής», πάνω δηλαδή στον κατακλυσμό της οργής που δεν αφήνει την λογική να κυριαρχήσει... εκείνη την στιγμή, η ικανοποίηση ενός βίαιου τέλους φαίνεται η μόνη υπαρκτή και λογική λύση.

Βρισκόμαστε μέσα σ'ένα ναό. Έχει μερικά λεπτά που η αγρυπνία έχει τελειώσει. Ο νεωκόρος αρχίζει σβήνει τα καντήλια του τέμπλου αφήνοντας αναμμένα μόνο του Χριστού και της Παναγίας. Ο ιερέας έχει τελειώσει την κατάλυση και αρχίζει σιγά σιγά να βγάζει τα ιερατικά του άμφια. Το ημίφως μέσα στον ναό δίνει μια νότα χαρμολύπης. Δυο τρεις οικογένειες έχουν μείνει μέσα στον ναό περιμένοντας υπομονετικά να πάρουν την ευχή του ιερέα κατ' ιδίαν πριν φύγουν για το σπίτι τους...είναι ο πνευματικός τους πατέρας, θέλουν να του πούνε έστω ένα «καληνύχτα» πριν τον ξεπροβοδίσουν για το πατρικό του.

Ο ιεράς, γκριζομάλλης, γύρω στα 45, εξομολογεί αρκετούς ανθρώπους οι οποίοι βρίσκουν παρηγοριά στους λόγους του και ανάπαυση στο πετραχήλι του.

Η πόρτα του ιερού βήματος ανοίγει και ξεπροβάλλει η μορφή του ιερέα. Τα γένια του μακριά ακουμπούν ατημέλητα το στήθος του, τα μαλλιά του και αυτά μακριά αγγίζουν το χρώμα του χιονιού. Χαμογελά καθώς βλέπει κάποιοι να τον περιμένουν για το «καληνύχτα». Δεν το επιζητεί, αλλά ούτε το αρνείται. Χαίρεται που κάποιοι άνθρωποι νιώθουν τον ιερέα της ενορίας τους δικό τους άνθρωπο, πατέρα τους και όχι κάποιον ξένο μισθωτό ο οποίος απλά εκπληρώνει υπαλληλικά καθήκοντα.
Ασπάζονται την δεξιά του βάζοντας μια μικρή μετάνοια. Τον πηγαίνουν μέχρι το αυτοκίνητό του, το οποίο βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο πνευματικό κέντρο που με τόση επιμέλεια δημιούργησε πριν μερικά χρόνια.
Είχε πολύ κόσμο στην αγρυπνία. Όλοι χαίρονται όταν στην ενορία γίνεται αγρυπνία και πολύ ετοιμάζονται να κοινωνήσουν Σώμα και Αίμα Χριστού. Πριν αναλάβει την ενορία αυτή ο συγκεκριμένος ιερέας όλα αυτά ήταν άγνωστα στο λογικό ποίμνιο. Και όμως τώρα, μετά από χρόνια προσπαθειών, προσευχής, εσπερινών ομιλιών, εντατικής εξομολόγησης, αρχίζει και βλέπει αυτός ο ιεράς την ευλογία του Θεού πάνω στο ποίμνιό του το οποίο έχει αποκτήσει πνευματικά ενδιαφέροντα. Το ποίμνιό του δεν αρκείται πλέον μόνο στην Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία αλλά επιζητεί την συνεχή κοινωνία με τον Θεό διαμέσου των Αγίων Μυστηρίων, κάτι που θα έπρεπε ο κάθε χριστιανός να επιζητεί και να επιδιώκει.
Ο ιερέας ανάβει την μηχανή του αυτοκινήτου του, χαιρετά τους τα πνευματικά του τέκνα που με τόση αγάπη τον περίμεναν, κάνει τον σταυρό του και αναχωρεί για το πατρικό του σπίτι το οποίο βρίσκεται στην διπλανή πόλη. Η απόσταση είναι περίπου 15 χιλιόμετρα, σε μερικά λεπτά θα βρίσκεται σπίτι του.
Ο ραδιοφωνικός σταθμός της μητροπόλεως του υπενθυμίζει ότι η ώρα είναι 02:30π.μ. Έχει φτάσει στην πόλη που μεγάλωσε και ανδρώθηκε όχι μόνο σωματικά αλλά και πνευματικά. Εδώ γνώρισε την αγάπη του Χριστού διαμέσου ευλαβών ιερέων αλλά και του μακαριστού επισκόπου ο οποίος και τον χειροτόνησε διάκονο.
Η διαδρομή του είναι πάντα συγκεκριμένη. Πάντοτε περνά μπροστά από την πλατεία της μικρής αυτής πόλης που συνήθως τα πρωινά είναι γεμάτη με μικρά παιδάκια που παίζουν και ηλικιωμένους που συζητούν και χαίρονται μέσα στα περιποιημένα λουλούδια, δενδρύλλια και το γρασίδι που με επιμέλεια περιποιείται ο κηπουρός του δήμου.
Εκείνο το βράδυ όμως η πλατεία μυρίζει οργή. Ο ιερέας σταματημένος στο φανάρι της πλατείας ακούει φωνές οι οποίες γίνονται όλο και εντονότερες.
Ξάφνου ένα νεαρός περνά μπροστά από το αυτοκίνητο του ιερέως… Δεν προλαβαίνει να κλείσει το ραδιόφωνο όταν άλλοι τρεις νεαροί περνούν τρέχοντας μπροστά από το σταματημένο αυτοκίνητό του. Τον κυνηγούν. Οι τρεις κυνηγούν τον πρώτο νεαρό…όχι για καλό. Το φανάρι έχει ανάψει πράσινο, ο ιερέας όμως δεν λέει να φύγει. Οι φωνές έχουν πλέον μετατραπεί σε κραυγές μίσους για τους τρεις και απόγνωσης για τον άμοιρο νεαρό.
Ο ιερέας ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου του, κάνει τον σταυρό του και με βιαστικό βήμα τρέχει προς το μέρος που ακούγονται οι νεαροί. Σε μερικά μέτρα

τους βλέπει. Οι τρεις έχουν πιάσει τον έναν και τον κτυπούν αλύπητα. Είναι κάτω πεσμένος στο έδαφος γεμάτος αίματα και όμως οι νεαροί δεν σταματούν. Το μίσος, η οργή είναι απίστευτη. Ο ιεράς όμως δεν διστάζει.
– Σταματήστε!!! Για όνομα του Θεού....Σταματήστε!!!
Οι νεαροί γυρνούν έκπληκτοι προς το μέρος του ιερέως. Το ανάστημα του μαυροφορεμένου άνδρα με τα γένια και τα μακρυά μαλλιά μοιάζει βγαλμένο από κάποιο ηρωικό έπος στα μάτια τους. Οι δύο πανικοβάλλονται και τρέπονται σε φυγή. Ο ένας βγάζει ένα μαχαίρι, μέσα από την τσέπη του παντελονιού του χωρίς καθυστέρηση. Δεν θέλει να επιτεθεί στον ιερέα, δεν τον νοιάζει αυτός. Θέλει να ξεκάνει μιας και καλή τον αιματοβαμμένο νεαρό, ο οποίος σφαδάζει από τον πόνο. Θέλει να τον σκοτώσει.
Το μαχαίρι υψώνεται με ορμή στον ουρανό και με άλλη τόση και πιο πολύ κατεβαίνει προς το στήθος του νέου που ουρλιάζει βλέποντας το τέλος του.
Το μαχαίρι όμως δεν βρίσκει τον στόχο του. Ο ιερέας βρίσκεται ανάμεσά τους. Κοιτά στα μάτια τον επίδοξο δολοφόνο και με τα χέρια του έχει πιάσει το κοφτερό μαχαίρι.
– Σύνελθε..τί πας να κάνεις; Σύνελθε άνθρωπε, για όνομα του Θεού...σύνελθε!!!
Τα θολωμένα μάτια του νεαρού κοιτούν σαστισμένα τα χείλη του ιερέως ο οποίος με δυο γρήγορες κινήσεις αφοπλίζει τον νεαρό...Στέκονται και οι δυο όρθιοι, σιωπηλοί... το βλέμμα του επίδοξου δολοφόνου είναι σαν χαμένο...κάνει να φύγει, μα το χέρι του ιερέως τον σταματά...
– Πρόσεχε παιδί μου...γιατί τόσο μίσος;
Ο νεαρός απομακρύνεται γοργά από τον τόπο. Ο ιερέας μένει μόνος του με τον αιμόφυρτο νεαρό ο οποίος ανασηκώνεται σιγά σιγά.
– Θα σε πάω στο νοσοκομείο...
– Όχι, στο νοσοκομείο....θα τα καταφέρω...αφήστε με ήσυχο.
– Μα παιδί μου δεν είσαι καλά...θα έρθεις μαζί μου στο νοσοκομείο.
– Σου είπα όχι παπά μου, όχι. Σ'ευχαριστώ για όλα...τώρα πάνε στο καλό σου.
Τα αίματα έχουν σκεπάσει το πρόσωπο του νεαρού. Ο ιερέας τον βοηθά να σηκωθεί. Το ζωστικό του έχει γεμίσει αίμα...
Ο νεαρός κοιτά στα μάτια των σωτήρα του..του φιλά με δυσκολία το χέρι.
– Σ'ευχαριστώ...τώρα άσε με να φύγω, μην στεναχωριέσαι για μένα..
Ο ιερέας δεν ξέρει τι να πει. Βλέπει τον νεαρό να απομακρύνεται αργά αλλά σταθερά από κοντά του, μέχρις που χάθηκε μέσα στην νύκτα.
Νεκρική σιωπή στην πλατεία. Το μόνο που ακούγεται είναι η αναμμένη μηχανή το αυτοκινήτου του. Ο ιερέας κάνει τον σταυρό του με το λουσμένο στα αίματα χέρι του. Μένει για μερικά δευτερόλεπτα εκεί στον τόπο μήπως και καταλάβει τι είχε γίνει. Μάταια.
* * *
Το Πάσχα έχει έρθει. Ο καιρός ανοιξιάτικός. Ο ιερέας μας βγαίνει από το σπίτι του και ετοιμάζεται να κάνει μια βόλτα πεζός. Περνά από την πλατεία, από το σχολείο.

Κοντοστέκεται λίγο στα καφενεία της περιοχής όπου ανταλλάσσει ευχές σχεδόν με όλους. Είναι αγαπητός διότι είναι αληθινός. Σε όλους δίνει αγάπη, για όλους ενδιαφέρεται.
Εδώ και δυο εβδομάδες έχει ανοίξει ένα καινούργιο ζαχαροπλαστείο στην περιοχή. Περνά απ'έξω. Κοντοστέκεται. Κάτι του λέει να μπει μέσα και να χαιρετήσει, έστω για να πει κάποιες ευχές για το νέο ξεκίνημα αυτών των ανθρώπων.
Ανοίγει την πόρτα του ζαχαροπλαστείου και αμέσως ακούγονται κάποια μικρά καμπανάκια, τα οποία κρεμασμένα πάνω από την πόρτα ειδοποιούν τον μαγαζάτορα ότι κάποιος μπήκε.
Ο ιερέας κατευθύνεται προς το ταμείο μιας και δεν φαίνεται κανείς. Πριν προλάβει όμως να πει οτιδήποτε, ένας κύριος βγαίνει βιαστικός μέσα από το εργαστήριο και τον καλημερίζει.
– Καλημέρα και σε σένα παιδί μου. Χριστός Ανέστη!
– Αληθώς Ανέστη, πάτερ μου!
– Έχετε λίγες ημέρες που ανοίξατε το μαγαζί και είπα να περάσω να σας ευχηθώ καλές δουλειές.
Ο μαγαζάτορας ενώ στην αρχή βγήκε γελαστός και ευδιάθετος, τώρα αρχίζει να κοιτά τον ιερέα με σοβαρότητα. Τα μάτια του αρχίζουν να βουρκώνουν…ο ιερέας είναι έτοιμος να ζητήσει συγνώμη και να φύγει μιας και νιώθει ότι κάτι κακό έκανε.
Δεν προλαβαίνει όμως. Ο ζαχαροπλάστης βγάζει βιαστικά την ποδιά του και βγαίνει πίσω από τον πάγκο. Βρίσκεται τώρα δίπλα στον ιερέα. Του πιάνει το χέρι. Το ασπάζεται.
– Συγχώρεσε με, παππούλη. Ήθελα να σου πω ένα μεγάλο ευχαριστώ…
Αυτά πρόλαβε να πει πριν ξεσπάσει σε κλάματα. Ο ιερέας τον αγκαλιάζει πατρικά, γεμάτος όμως απορία…
– Τι έχεις παιδί μου;…μίλησέ μου..
Μετά από μερικές στιγμές, ο ζαχαροπλάστης συνέρχεται. Σκουπίζει τα μάτια του. Τα χέρια του δεν αφήνουν το χέρι του ιερέα…σαν να μην θέλει να χάσει την επαφή μαζί του.
-Τι έχεις παιδί μου… Ξαναλέει ο ιερέας.
Μετά από δυο τρεις βαθιές ανάσες, ο ζαχαροπλάστης αρχίζει να μιλά.
– Θυμάστε κάποτε… πριν περίπου 25 χρόνια….ένα βράδυ. Στο πάρκο. Κάποιοι νεαροί δέρνανε κάποιον άλλο ταλαίπωρο; Κάποιος απ'αυτούς έβγαλε και μαχαίρι…θυμάστε;
Είχαν περάσει τόσα χρόνια. Ο γερασμένος, ασπρομάλλης ιερέας, προσπαθούσε να φέρει στην θύμησή του το περιστατικό. Είχε δει και είχε ακούσει πολλά όλα αυτά τα χρόνια…όμως αυτό το περιστατικό δεν ήταν και συνηθισμένο. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα ο ιερέας θυμήθηκε.
– Ναι…θυμάμαι παιδί μου…θυμάμαι.
Ποιος ήταν όμως αυτός ο άνθρωπος που στεκόταν μπροστά του; Ποιος ήταν απ'όλους αυτούς τους νεαρούς που τότε είχε δει; Δεν ήξερε. Υπέθεσε όμως ότι

ήταν το «θύμα» της υπόθεσης, και γι’αυτό τον ευχαριστούσε...επειδή τον έσωσε από τα χειρότερα.
Οι σκέψεις του όμως σταμάτησαν απότομα από την φωνή του ζαχαροπλάστη.
-Παππούλη μου, δεν ξέρω αν κατάλαβες ποιος είμαι απ’εκείνους τους νεαρούς, γι΄αυτό και θα σου πως εγώ....είμαι αυτός που κρατούσε το μαχαίρι...είμαι εκείνος που λίγο έλειψε να γίνει δολοφόνος.
Ο ιερέας γούρλωσε τα μάτια του. Δεν περίμενε τέτοια αποκάλυψη. Δεν ήξερε τι να πει....
-Σ’ευχαριστώ που με έσωσες από μια τέτοια μεγάλη αμαρτία, παππούλη. Σ’ευχαριστώ που μπήκες μπροστά μου εκείνη τη νύκτα και με απέτρεψες από τα χειρότερα...σ’ευχαριστώ.
Ασπάστηκε και πάλι την δεξιά του ιερέως, ο οποίος βουβός άκουγε τον ζαχαροπλάστη να του ομολογεί ότι αυτός ήταν ο γεμάτος οργή νεαρός που είχε συναντήσει πριν από πολλά χρόνια.
Μίλησαν για μερικά λεπτά ακόμα. Μοιράστηκε με τον ιερέα την νέα του ζωή. Του μίλησε για την καλή του σύζυγο, για τα τρία του παιδιά, για τους νεαρούς φίλους του που έχει χρόνια να τους δει...για τον νέο που κτύπησε εκείνη τη νύκτα τόσο άγρια και ο οποίος τελικά πέθανε από υπερβολική δόση μερικά χρόνια πριν.
Ζήτησε να εξομολογηθεί. Ανανέωσαν το ραντεβού τους.
Ο ιερέας βγαίνοντας από το ζαχαροπλαστείο αναστέναξε με πόνο αλλά και με χαρά...έκανε τον σταυρό του και απομακρύνθηκε. Κατευθύνθηκε προς την πλατεία, στο σημείο όπου είχε γίνει το περιστατικό.
Κάθισε σε κάποιο παγκάκι κοντά στο σημείο εκείνο αφήνοντας το μπαστουνάκι του στο πλάι. Ατένιζε τον καταγάλανο ουρανό. Άρχισε να φέρνει στην μνήμη του τα θαυμαστά που είχε ζήσει τόσα χρόνια μέσα στο ευλογημένο ράσο. Τα μάτια του βούρκωσαν. Ένα μικρό παιδάκι τον πλησίασε...
-Παππούλη γιατί κλαις; Τι έπαθες; Πονάς;
Ο ιερέας ξαφνιάστηκε από το χαριτωμένο παιδάκι το οποίο έμοιαζε με άγγελο...
– Να με συγχωρείς παιδάκι μου. Όχι δεν πονάω.. δεν είναι όλα τα δάκρυα από λύπη και στεναχώρια. Συγκινήθηκα από κάτι που θυμήθηκα...από κάτι που έζησα πριν χρόνια...από κάτι που έζησα πριν λίγο...
αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος
Πηγή: imverias.blogspot.gr